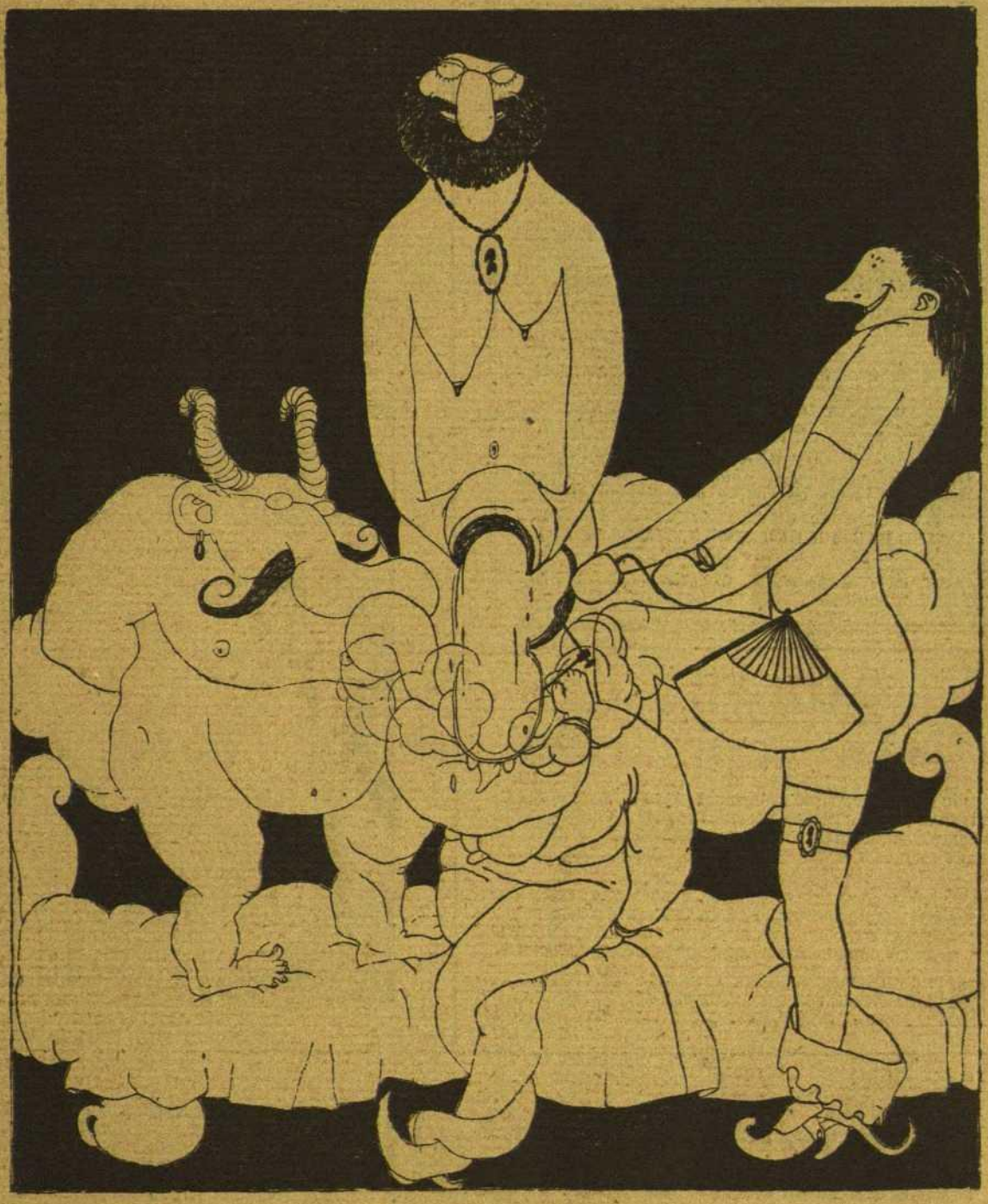
ANY V.—NÚM. 163 10 CENTIMS BARCELONA 10 JANER 1912

PAPITU

EL MAL DE CAP

GRAN EDEN CONCERT

Music-Hall de primer ordre
Centre de la millor societat internacional

40 BELLÍSSIMES ARTISTES

Cada setmana nous debuts

ENTRADA LLIURE **RESTAURANT DE 1.er ORDRE**

Servei a la gran carta
Després del Concert gran ball en el hermós foyer

LA RABASSADA

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alleya Bowling, Cake Walk, Casa Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rissa, Pasejos y **MUSIC-HALL**.—Entrada: 0'50 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Cuina de Primera.—Chef de Paris.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANES

Selectes concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menjador.
Cuberts a 5 ptes. Preu ficso.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.° TRANVIA DIRECTE desde cualsevol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gracia y de la Diputació.
2.° SERVEI COMBINAT amb el FUNICULAR DEL TIBIDABO, ont els automòvils de la Societat la Rabassada prenen els viatjere pera portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR.-RESTAURANT DE LUXE
JOCS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Illuminació general de la montanya amb llums de bengala.

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eficacia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis, Albúmina, incontinencia d'orina* y altres. Mètodo senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts, núm. 606** (cantonada a Balmes). BARCELONA

ALCAZAR ESPANOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant á la carta dia y nit

Tots els dies, tarde a les 8.—Nit a les 9.—Troupe de varietés.—Sarsueletes còmic-sugestives.—Nou Cine perfeccionat Peliculas de la casa Pathé Frères.

Exitàs colossal de la sarsuela burlesca:
EL TRIUNFO DE LA BELLEZA

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Music-Hall de Moda: Hermós foyer desde el qual se domina l'espectacle: Grans balls després de la funció

A COPS DE PUNY

se disputen les localitats en la taquilla els admiradors de l'indiscutible reina del couplet

Raquel Meller

Per ella no hi ha competencia possible. Això ho demostra el públic que totes les nits omple el teatre de gom a gom per aplaudirla

PETIT MOULIN ROUGE : Music-Hall

Tots els dies troupe nombrosa de Varietés y sarsueles comiques, sugestives : Exit de la

Angelita Ero : Gentil Friné : Ideal Amparito

ENTRADA LLIURE **BUTACA GRATIS**

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINARIES
APLICACIÓ INTRAVENOSA
606
18 COMPTE ASSALT 18

Any V.—Num. 163

Barcelona 10 Janer 1912

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Palayo, 38
Horas de 11 á 1 y de 6 á 8
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre . . . . Ptes. 2
ESTRANGER » . . . . » 3
Pago anticipat
Dels trevalls publicats en son responsables els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Teatres y Concerts

Liceu.—*Tannhäuser*. Magnífica entrada. Comensa bé, doncs en Mascheroni lliga l'obertura amb la bacanal, com se té que fer, y suprimeix l'ensarronada de les trompes del final de l'obertura. Està bé, *maestro*. No podem elogiar amb justicia l'interpretació mascheroniana de la partitura. Tot allò queda massa plà, hi manca relleu, languideja. Molt ajustat, això sí, però un *andante* no es un *lento*, ni un *lento* vol dir velocitat de tren de carga.

Amb dir que l'hermosa Passini-Vitale, fa un ideal de l'*Elisabeta*, està dit tot. No's pot fer millor. Al enterarnos, l'altre día, que aquesta celebrada artista se va ferir al trucarse en el seu camerino, per una mica més se suicida en pès la redacció del Papitu.

En Raventós, la primera nit, no va brillar perque tenía la gola infectada. Mes en la segona representació, varem quedar convensuts que interpreta un *Tannhäuser* forsa recomanable.

En Nicoletti-Kormann, esplèndit en el Landgrave y molt ben vestit en el primer acte.

Les *Tres Gracies*, ¡ail, ens les enduríem a casa ont continuaríem el Venusberg.

Hem deixat pel final al barítón Stracciari. Aquest cantant va emportarsen al públic, això es ben cert, però malgrat totes les ovacions del mon, aquell *Wolfram* del Stracciari no té rès que veure amb el que va escriure Don Ricardet Wagner (q. a. c. s.). Quan aquest barítón canta'l *Wolfram*, allí sols regna el *divo*, (un *divo* magnífic, això sí, pero no un artista sincer), amb un luxe de ritardandos y de calderons, que fan insoportable la *Tençó* del segon acte y'l *cant de l'estrella* del tercer. ¡Ah, y ademés, això de que'l *Tannhäuser* es pot considerar com una òpera italiana, es un tapa-bruts que's fa corre però qu'en serio no té cap valor. Y prou de *Tannhäuser*, y anem a

El Barber de Sevilla.—El dissabte varem anar a escoltar aquesta deliciosa partitura. En varem sortir entussiasmats. Y el públic esbojarrat.

Siguem justos. Si al Stracciari li hem regatejat el *Tannhäuser*, tots els elogis que li prodiguem al parlar del *Barber* seràn ingrats al cantó de lo maravellosament que cantà aquest barítón, la part de *Fígaro*. En la sortida del primer acte (¡quin art posà en cantarla!), en tot el reste de l'obra, l'Stracciari està fet un genial. Per nosoltres, gent jove y sense enveges, es el primer *Fígaro* qu'hem sentit. ¡Magnífic, espatrrant!...

Amb la part de *Rosina*, va debutar, la senyoreta Hidalgo. La facilitat de mecanisme, gracia, puresa, justesa d'aquesta bella cantanta, son extraordinaries. Nostra entussiasta enhorabona.

El tenor Perea, molt correcte y fent bon cantó als altres artistes. El caricat Trevisan, un xic massa bufo.

Y en Nicoletti-Kormann, ens va fer un *Don Basili* originalíssim, cantant amb molta gracia y demostrant que ensems que un esplendent baix, es un actor magnífic.

El mestre Mascheroni, conduint la graciosa partitura amb molt salero y donant forsa relleu a les nombroses situacions còmiques que'l gat dels frares den Rossini va inmortalisar amb el mateix art que'ls seus saborosíssims macarrons.

Enhorabona, artistes y empresa.

* * *

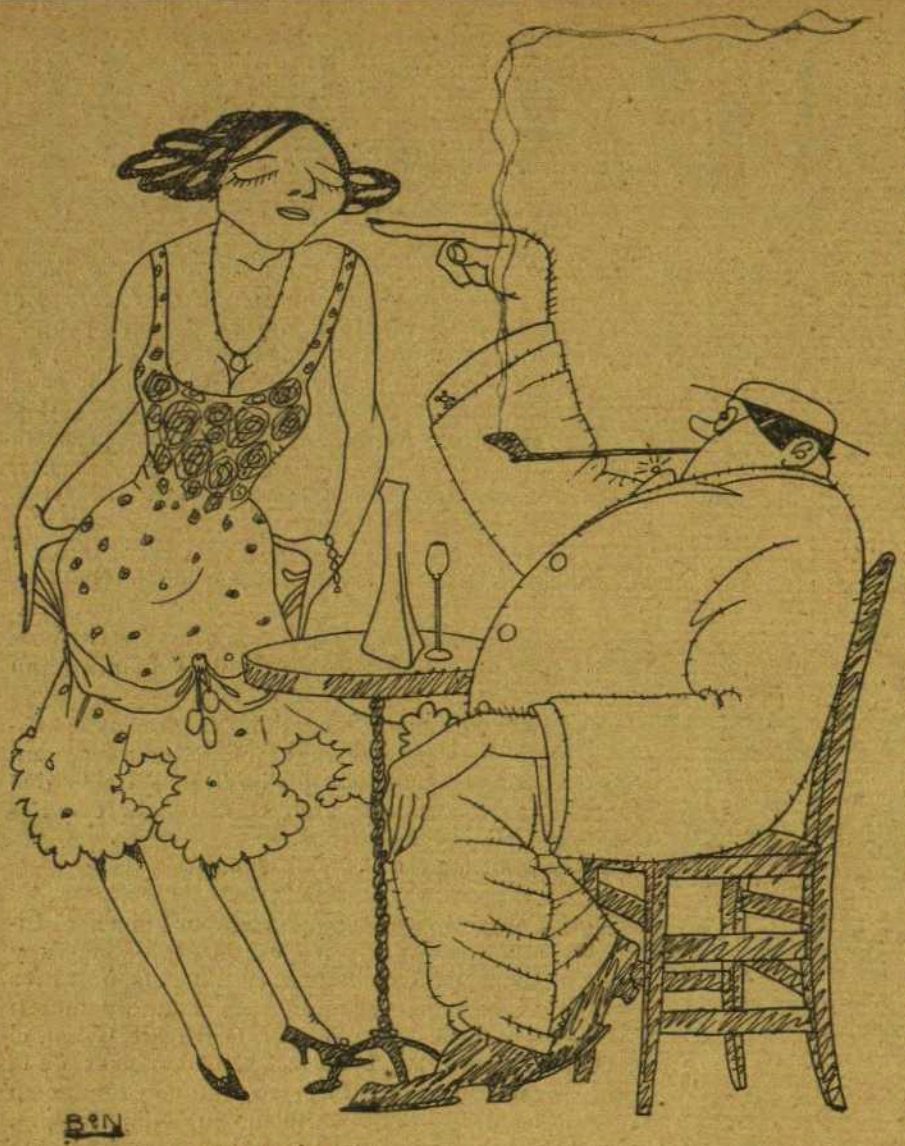
Perfectament! Ara que aquet senyor qui va al Liceo ja s'ha despatxat al seu gust dient alabances y més alabances de Tannhausers y Fígaros nosaltres tancarem l'aixeta per dir mal de un dramet adulterí estrenat al Romea l'altre nit per D. Ricart Calvo, el cèlebre Stracciari del vers castellà, acompanyat de la Srta. Velasco que com a formosa prou ho es tant com la Passini. En dit dramet un fulano que's diu Joaquim, com el cèlebre pintor Mir y com el no menys cèlebre editor Horta, es passa les nits en companyía de la senyora d'un conegut, qui està entregat al noble trevall y va en la mala companyía d'un extrangerot entregat a la beguda. Deu el castiga, fent que li atribuexin l'assessinat de l'extranger borratxo de que s'acaba de parlar y el xicot no's pot defensar perque tindría d'espiar a la seva *querida* y això no fa guerrero. La adúltera també calla per por y quan ja està a punt de que condemnin al pobre Quimet, el marit se les pense totes y estirantli els cabells li fa dir la veritat; després la treu de casa, en Quimet queda salvat y prou.

Com pot veure'l lector, si l'assessinat sortís a escena y s'acabès amb una bona mortaldat això faría un agradable melodrama; tal com passa no resulta rès, tot lo més servirà per escamar a les parroquianes den Biel Cañadó.

Molt bé en Calvo y la Velàzquez.

Taine.

PERSPICACIA
—Tu m'has enganyat!
—En qué ho coneixes?
—Tens les pestanyes embullades.

La Marieta

El senyor Quintana, que al cel siga, va morir carregat d'anys. N'havía passat de totes, y amb tot no va arrivar mai a perdre l'amor a la llibertat y la malavolensa als capellans, culpables del present estat de coses.

Casat amb la senyora Marieta, que com es de creure era tocada y posada en el cumpliment dels deures que l'Iglesia ens imposava fa cosa de pocs anys, mai l'havía privada de rès, deixantli fer en aquestes qüestions la seva santa voluntat.

La senyora Marieta, que Deu l'hagi ben perdonada, tampoc havía privat al senyor Quintana de les seves idees, però mai li havía callat, dientli que la vida y la mort Deu la tè y que si es molt bonic poder viurer sense creencies, ja no ho es tant si's considera que a l'hora de la mort la cosa pren tot un altre carís.

El fet es que quan va venir l'última malaltía del senyor Quintana, la senyora Marieta se va donar ansia d'introduir amb les seves trasses y manyes a un membre de l'Iglesia, que posseít de la seva missió, va trovar manera d'arrivar fins al capsal del llit del que havía d'entrar dintre de poques hores, a la vida eterna.

Pel membre de l'Iglesia, bregat en les lluites dels nostres díes, enfocar la qüestió va ser joc de poques taules y després de parlar al senyor Quintana de moltes y variades coses de la terra, com la cullita del vi, que aquell any no havía sigut ni de molt lo que esperaven, va dir al malalt que conservava els cinc sentits y que hi coneixía com nosaltres mateixos:

—Y doncs, senyor Quintana? Vosté que amb tot lo de la terra ha sigut tant previsor, s'hi vol jugar que amb lo que no es de la terra no ho ha sigut tant?

El senyor Quintana no hi queia. Lluny d'osques de tot lo d'un altre vida, si molt convé al escoltar les paraules del capellà pensava que aquet feia referencia a les Municipals, o a algun altre paper que no tenía rès que veure amb les terres. El membre eclesiàstic va trovar medi y manera d'entrar de plè en l'assumpto que'l portava.

—Ja veurà, senyor Quintana; se tracta, no de qüestions d'interessos mundans, sinó d'un interès en el que segons veig vosté no ha tingut mai ocasió de pensarhi; se tracta, senyor Quintana, de lo que vosté pensi fer per la seva ànima.

—Per l'ànima?—va respondre el que estava si entro o no entro a la gloria.

—Sí, senyor, per l'ànima.

—Ah! això son coses de la Marieta—va dir, acostumat a deixar les qüestions eternes en mans de la senyora.

Lo millor de la dreta

La Ben Plantada — diràn desseguida, pensantse que nosaltres anem sempre a fer forat. No es la Ben Plantada, ni el seu creador, el senyor Xenius, ni la casa den Milà, ni el diccionari electoral, ni el taller de fotograbat Baguñà-Cornet, ni el despaig den Cambó, ni l'hermosura den Ventosa, ni

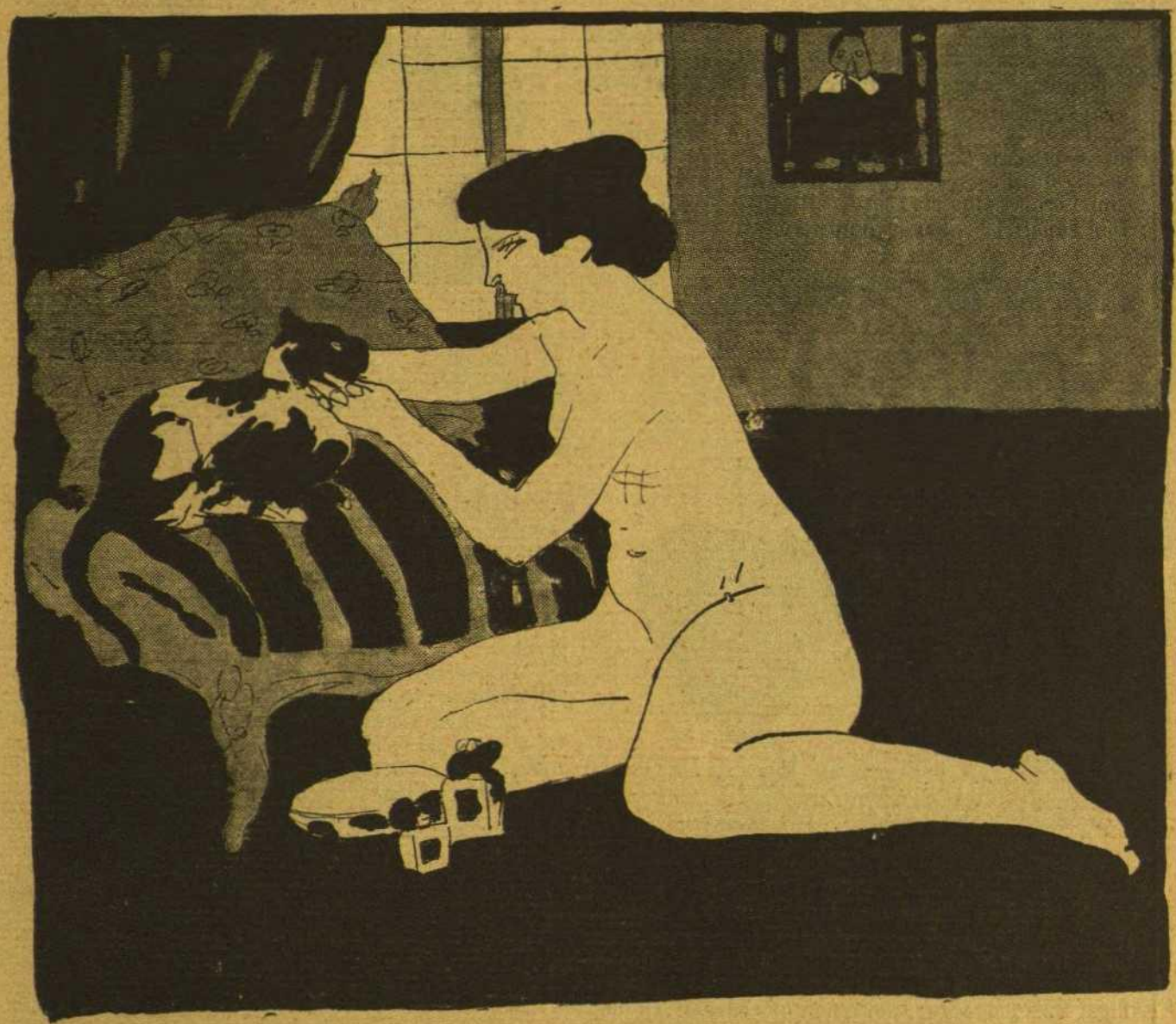
l'habillament interior den Puig y Cadafalch, ni l'estòmac den Pagés y Rueda.

Lo millor de la dreta es el vi. El Codorniu es de la dreta, de l'ex-diputat Raventós; el Castell del Remei, es de la dreta, del senador senyor Girona; el vi den Jaume Serra, es dreta; el vi d'Alella es dreta, perque el senyor marqués d'Alella, perteneix al Sindicat que elabora aquell nèctar; els vins de Garraf, marca que comensa a acreditarse, perteneixen an en Güell y si els vins den Pere Grau no acaven d'acreditarse es perque no es ben bé de la Lliga. Y en últim terme, ja es sabut, senyors, que cap republicà mata porc ni cull vi.

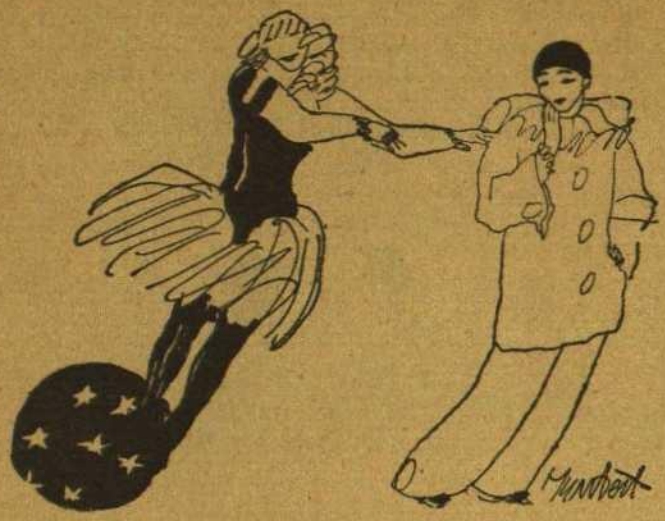
Dedicantse a la vinicultura, no sab la Lliga'l be que ta a Catalunya. Tots els catalans li deuen alguna alegría, en lo qual deu perseverar el regionalisme perque qui dona vi guanya eleccions. Tingui de dolent lo que vulguin la dreta, encare que'n Cambó se'n passi a la monarquía y en Baguñà fassi fotogravats y en Bofill y Matas escrigui y l'Abadal parli y en Morató composi comedies, sempre li restarà'l vi y d'ella se'n dirà tot lo que vulguin, però també que té un bon vi.

Lo mateix que nosaltres.

—No entenc cóm poden viure aquestes bèsties sense rentarse mai. Si els vèiem sense pell... deuen anar més bruts per dintre.

DE LA VIDA ALEGRE

Tenim el gust de presentar avui als nostres lectors a dos apreciables mare y filla que llueixen amb tot esplendor en el foier de l'Arnau y la filla en el foier y en l'escenari.

La Maja es grassa y madrilenya, un amic nostre so' é que es la Cibeles; la Majita no es més que rodoneta y quan no fa els seus exercicis en les taules, va embolicada amb un abric de vellut y pell que li dona tota l'apariencia d'un esquimal guapet.

La Maja

La mamà es viuda dues vegades; una, la primera, perque se li va morir el marit; l'altre, la segona, perque el seu senyor (un conegut polític de Madrid) va voler casarse amb un altre. Sembla que'l tenía ben lligat a n'aquet segon, per quant no consentí en deixarlo anar a la Vicaría senser esser indemnisada. Ell va pagar però facturantles cap aquí, amb lo qual s'han instalat al cap d'avall del carrer Nou de la Rambla per lo que pugui convenirshi.

La Majita es filla del primer marit, però pot dirse que no'l va arrivar a conèixer; a qui sí coneixía es al segon, tant que fins li deia papà.

Tot això s'assembla bastant a l'historia aquella de les comediantes del Gil Blas y perque hi tingui més semblansa, direm que la noia es *mocita* y que la mare la fa apendre de cantar y ballar esperant que estigui suficientment perfeccionada per endurselen a París y trovarli un acomodo. Esperem que ho conseguirà, perque ja es sabut que una noia es per un rei.

De moment la vigila molt, creiem que sense necessitat; ja que segons veus volàtils el tendre infant

La Majita.

es mès aficionat a Safo que Príap. Y si no que ho diguin la Valerito y la Chavalito.

***

Desseguida que sapiguerem l'arrivada de nostra amiga l'incomparable Casilda, correguerem a saludarla. La Casilda ha tornat més guapa que quan va marxar y ademés acompanyada d'una negra.

El seu estimat amic l'hi ha guarnit el pis tot nou y amb gran esplendidesa conforme poguerem comprobar.

El cuarto de dormir es senzillament preciós y en ell s'admira uns magnífics gerro y rentamans de plata.

El senyor d'aquella casa s'ha fet retratar molt afavorit y després s'ha penjat als peus del llit y allí el tenen nit y día sempre vigilant y amb cara de dir:

—*Ojo! Te veo!*

Potins barcelonins

Problema d'aritmètica

Saben allò que feien correr de que un casino aristocràtic de la Rambla del Centre anava tant malament, que dintre de poc hi haurían de posar una botiga de captar? doncs no es veritat, al contrari, va molt bé y encara anirà millor. Que a qui's deu aital cambi d'orientació?... A la junta de gobern actual, que s'ha acreditat de saberne un rengle en quant a arbitrar recursos per pagar enderreriments.

Y lo que son les coses: el sistema es tant senzill y el medi tant al alcans de qualsevol, que sembla mentida com no s'els va ocorrer avans, però es allól en tot passa lo del ou de Colón!

Veuràn si n'es de ben pensat el nou arbitri que cobra la casa.

La vigilia de Nadal hi hagué *réveillon* amb assistencia de *fêtards,* senyorasses de la vida alegre y segons ens han assegurat, es pot dir que tot lo més lluit y granat del Barcelona que's diverteix o que ho intenta al menys, hi era.

Com que de socis que *acompanyin* senyores a domicili un cop acabada la festa, n'hi han pocs en aquella santa casa, algunes de les convidades al entornarsen *de vuit* y reclamar els abrics a la *guardarropía* del casino, es varen trobar en que'ls criats els demanaven un ralet, un modest ralet a cambi del número corresponent. Algún soci que a tot troba taps, es va indignar y encarantse amb un de la Junta va protestar, dient que allò no feia senyor, que allí era una casa particular, en fi: un sac de ximpleries. El de la Junta, amb molts bons modos, li explicà que si s'havía prés tal acort era per posar terme a un *abús* que feia temps venía existint y que consisteix en que alguns socis abonats o propietaris del teatre del Liceo en nits de funció, tenen la poca delicadesa de fer entrar a les seves senyores pel casino y de deixarhi a guardar els abrics d'ells y d'elles fins a la sortida, tot per estalviarse el ralet de la guardarropía del teatre, y sobre tot l'amoino de tenir qu'esperar tanda. Ara diguin vostés si han fet bé o no els senyors de la Junta en acabar semblant costum, *máxime* tenint en compte que d'aquell modo s'arbitren recursos per la casa que bona falta li fan!

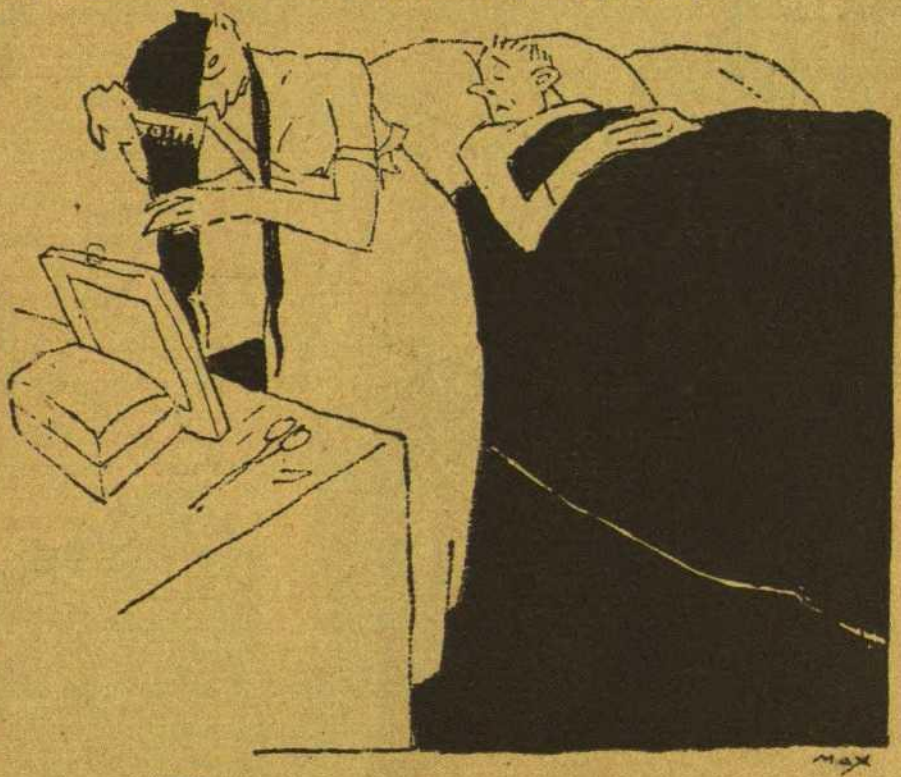
Perque calculin si en representa això de diners!!! Posem a promedi qu'entrin quatre senyores per setmana en el casino. Multipliquem per quatre qu'en té un mes (no de senyores, de setmanes) y fan setze, per dotze mesos que té l'any y... treguin vostés mateixos el compte, doncs els nois del PAPITU no estem acostumats a cantitats tant fortes y ens enredem quan es qüestió de contar més enllà de deu pessetes; però vaja, aixís a ull ja's faràn càrrec de lo molt que això representa. Amb dirlos que la nit del *réveillon* es varen fer, segons datos fidedignes, uns onze rals, està dit tot.

Gazetilla

El cèlebre autor d'*El Temple Obert* don Pé Prat Gaballí, natural de Barcelona, ens ha enviat dos exemplars d'un nou llibre de versos completament amatoris que's titula *Oracions Ferventes*, el qual per comble de la honradesa, està imprès en paper de fil.

Es un llibre coquet y elegant que no deixarà de comprar cap jove que tingui relacions o es proposi tenirne. Perque no sols apendrà amb les *Oracions Ferventes* els més delicats secrets de l'art de festejar, sinò que al llegirles a la seva promesa, podrà observar com ella posa els ulls en blanc, observació que desitjen fer tots els joves que festejen.

AMOR

Ella.—Mira, ara'm cau el cabell com una cascata.

Ell.—Sí, com la de Sant Miquel del Fay, que hi baixa una ploma d'aigua.

—Digas á la madame que'l vestit ja m'esta be; are, lo que no se si ho estará el compte a n'aquell.
—Aixo rai, fassi com Sant Martí.
—Qué?
—Darne la mitad aun pobre... xicot.

Carnet de la setmana

Imprescindible per tot veritable llegidor del PAPITU)

Diumenge 31.—Fí d'any: S. M. el Balans regna a Barcelona. Els industrials que solament han ficat al calaix deu mil duros, son els qui diuen ingenuament: *Senyor, senyor, cóm se posen les coses; ja no's pot ni viure!* Nosaltres, com era de témer, finim l'any sense cap diner y amb molta alegría.—Al bell punt de les dotze de la nit, xampanyada en molts cafès y restaurants.

1912

Dilluns 1.—Al mitg día, la *Fornarina* ensaja uns couplets en el Restaurant Martin.—A la nit, *Tannhauser* en el Liceu. (En la secció corresponent, parlem detingudament de tant escaienta obreta.) Tenim el gran plér de saludar al ex-crític musical el *niño* Jesús (avans Maríus) Bertran, que per variar porta guants blancs. En aquesta nit, el tenor Raventós—(Ravèntos, que li diuen els italians),—se trova refredat. Per un xic més, no canta El desesper de l'empresa va esser tant gran, que per resoldre'l conflicte diuen que va arrivar a fer proposicions pera que cantés el *Tannhauser* al estudiós professor de cant en Antoni Colomé, vulgarment conegut en el món de l'art y dels grills per la *fembra mística*. Aquet cantaire no va poguer accedir a les ofertes de l'empresa, per trovarse actualment escripturat en el *Royal Galleman* de Chicago, ont cantarà *I pastoreti Pallanga e Garrofini*, ópera original de Madona Narcisa Freixes.

Dimars 2.—Nostra prou mai ben alabada barcelonina Isabel Llorac,—*¡chic, chic, ultra chic!*,—trevalla per vint, doncs organisa una funció monstre de beneficencia en el Liceu.—Primera d'abono, en el Ajuntament, ont debuta amb *hule* en Garriga Nogués. Ens diuen que parla un castellà deliciós. El glosarem, no tinguin por.—Els revenedors del Novetats se reparteixen sis mil pessetes, que han tret a la lotería.—No trigarem gaires díes sense saborejar un bell poema literari del atildat Sañudo Autràn.—En *Colorets*, desde qu'hem entrat en l'any nou, les fa de sis en sis.

Dimecres 3.—Se'ns prega que no parlem del pollo Ciudad. Queda servit.—Comensen les noves baralles de la *Veu* amb el *Poble*, aquet amb la *Publicidad*... Visca l'armonía!...—En el carrer de la Boquería, amb gran alegría per part nostre, descobrim, en una botiga, el següent ròtul: *¡Matrimonios, juego de hilo, novedad!*—En Badó Vilaregut, s'engreixa.—En Pablo Turull, envia cinc pessetes a la Comissió organisadora del festival del Liceu.—La *Miarka* estrena un ric trajo. Diuen que ha fet sort.

Dijous 4.—Grans preparatius per Reis. En l'aparador d'un acreditat magatzem de joguines hi ha exposat un instructiu aparell, amb un lletrero ont podíeu llegir: *Ruleta Rabassada propia para niños.* Trovem *lo Chil.* De bones a primeres, ens diu: *Che, ja ho veus, eixe Tívoli tancat.. El Còmic, que reparteix llaunes... no corre ni un quinset... Això es l'Apocalipsis...*—Noticia sensacional: la Meller, la gran Raquel, l'única indiscutible creadora del *ven y ven*, ha tornat a esser escripturada per l'empresa de l'*Arnau*. *¡Sursum corda!* que diría en Pedrell... *¡Finis coronat opus!*, que diría en Lluís de Zulueta... *¡Exuberancia cordis!*, que diuen que diu l'acreditat farmacèutic Morelló.

Divendres 5.—A la tarde gran funció benèfica pels soldats de Melilla en el Liceu. Brillantíssim. Trevallen totes les companyíes. Hi veiem quasi tot el PAPITU. El Baró de Quadras, super inconmensurable; al senyor Grassot, que desde que's queda calvo sembla'l seu cap un manguito arnat, en Lluis Cumulada, ex-corredor del Kedive d'Egipte; el nostre admirat amic, Mister Olano, qui representava a Jordi V; en Santa María de Sans *¡un minuto!;* els *xicos* Baxeras; els matadors Bruguera; *el niño* Reinoso; l'atildat orador regionalista, Garriga; en Papitu Oller; el noi Bosc y Alsina; en *Pirín (¡hurra!);* l'émul den *Lázaro el mudo;* Alexandre de Bacardí; en Josepet Larrañaga; el dramaturc Joaquim M.ª Nadal; *il caro amico* Sagredo; el noucentista Pau Turull; en Pericus Milanus; en Ramonet Pella, que ara publica un llibre; l'Ernest Vilaregut, fent xistos; en Fiter, en Bañeres, *ex-Cu-cut;* els germans Collaso; l'innumerable familia Güell; els Fúster (fassin el favor de pronunciarho a l'anglesa, que sino la familia s'ofèn); en Juanitu de Sicart; la noblesa rancia y'l vi ranci, representant en Pere Grau y rebent mil felicitacions de tots; la Ben Plantada Isabel Llorac, organisadora de la festa a la qui aplaudim, elogiem y papitejem amb les nostres millors paraules. *La Fornarina* obtingué un sorollós èxit. Un dels seus *couplets*, fou corejat per l'aristocràtic auditori del Liceu, com si fóssim en el democràtic Arnau.

Disabte 6.—Diada dels Reis. Aquets senyors han dut enguany an el senyor Sostres, una vara; an en Serraclara, raons; an en Marial, polèmiques; an en Rosés, felicitacions dels venedors é industrials; an en Pic y Pon, pensaments sublims; an en Lluhí, *uralita* y a nosaltres, un barret de rialles, que repartirem entre'ls nostres llegidors.

La sòrt

O pitjor dels favors, com lo pitjor de les banyes, es que surten a la cara y un té, amb els uns y amb les altres, d'abaixar el front més d'una vegada. Els favors, diuen que's fan y se callen, però no pas a Catalunya, ont al cap de mitja hora d'haver deixat un senyor un duro ja ho escampa per tot arreu, pera comensar a treure interès al capital.

Ja'ns guardarem prou de dir que'ls senyors Junoy

y Marial son d'aqueixa mena d'homes que si donen un duro o si fan un favor es pera poder tirarlo en cara, però amb la seva polèmica amb *El Poble* no s'han cansat de repetir que han fet a tothom tals y quals favors, que han tret gent de la presó, que han donat diners, etz. En Marial, en nom de l'acció de 500 pessetes que té en *El Poble*, digué que amb tot y esser accionista no volía disposar de les seves columnes. Al saberho, un senyor de bona fè anà a preguntar a *El Poble* si allò era cert.

—Què es veritat que en Marial hi té una acció?

—Si senyor—va respondre un redactor.—Per cert que després de saber que'n té una en el nostre periòdic, ningú podrà dir que en Marial no té una bona acció.

Sonata LI

NA bogada general fora gran cosa.

Devegades tinc moltes ansies de manar; si jo manés en l'Ajuntament me gastaría gran cabals en protegir bogaderes y establiments d'aquets de traure taques.

Oh! y fora un espectacle divertit el veure als regidors amb sense cap vestit d'hivern, ni d'estíu, ni de mitg temps; amb sense calsotets, ni mitjons ni samarreta; amb sense sabates ni capells; amb les vergonyes al aire qui en tingués y demostrant palpablement l'ausencia d'ella o elles els qui les hagin malversades.

Naturalment, qu'en una bogada d'aquet gènero hi deurien entrar no solsament levites, colls postissos y vares de mando, sinó també cases al ensanxe, finques rústiques, empleos als que no s'atén y dels que's cobra; colocacions als coneguts qui tenen per propines; vots sense solta ni volta però que deixen per fumar; defenses de companyes, esquilades d'arbres, dinars municipals y etc., etc., etc., perque mai acabaríem, ja que son tantes les taques amb que el bon regidor pot embrutarse la roba dintre a Casa la ciutat com les goteres qu'en ella hi han y de si son moltes o poques que'n responguin lo que tots paguem cada any y els milions de paper pera donar renda, que van sortint al carrer avui sí y demà també.

Doncs sí, a mí, si manés m'agradaría ferla aquesta bogada; posaría la roba de cada regidor en un cocit diferent, y un cop el caldo fos fet veuría de que anava brut, de tontería o de vivor; si de gobernació o ensanxe; si de consums o mataderos; si de subvencions o festes; si d'empleos o economíes.

Ja veurien amb tot com no la faría, perque no més amb l'amenassa d'això que dic veurien com ja's donarien ansia de netejarse tots sols, y ens estalviaríarem les cartes del Sr. Marial y els articles del senyor Ribera y Rovira (liberanos Domine) y les tribunes petites de D. Emili Junoy.

Per cert que D. Emili, jo crec que s'ha tornat boig. Que no ho veu, sant cristià que D. Juli tornarà a ser lerruxista? Això ja cau del nas a tothom. Que li ha donat polvos de segueix, segueix, el tal D. Juli, però en sortirà malament. Jo de vostè D. Emili, faría un cop de cap ben rumiat, això sí, ben rumiat y diría:

Jo m'agrada l'esquerra den O. Martorell, amb aquell reguitzell de joventuts aont podría ficar el meu germà.

No'm va mal l'esquerra filosòfica den Rovira y Virgili y l'Alomar.

Aquets articles den Roca y Roca, son per mí una continuació de mi mateix. Ni carn ni peix.

No, no, rès de Lerroux, amic Juli, no pot ser rès de Lerroux... tant amics amb vostè; fassi el seu camí; però jo no, me sab greu deixarlo, però, rès de Lerroux. Ah! felissa tenencia.

Y que's hermós això d'una mancomunitat, y ser republicà y no serho, y en fi poder den Castelar (posibilista) y den Cambó (regionalista).

Ja't tinc:

Castelar, Cambó
este es el partido
donde entro yo.

Dieuli y farà veure com s'enfada, però la fi serà aquesta, no'n dubteu, y sino deu temps al temps.

Que, que m'han dut els Reis, rès. En aquet mon les diades al arrivar l'home a certa edat no porten mai, treuen sempre. Uns díes com els dels Reis, per exemple, treuen diners pera donar satisfacció als infants de la familia, uns altres com Nadal y cap d'any treuen diners pera dolsos y propines y mil malgastos assobre. Altres, casi tots, casi casi, cada día treuen ilusions en lo que farà de bó un, en lo que farà de bó el poble, en lo que farem de bó tots...

Si jo fos Ajuntament...

Deume beure, nois!

MORITZ.

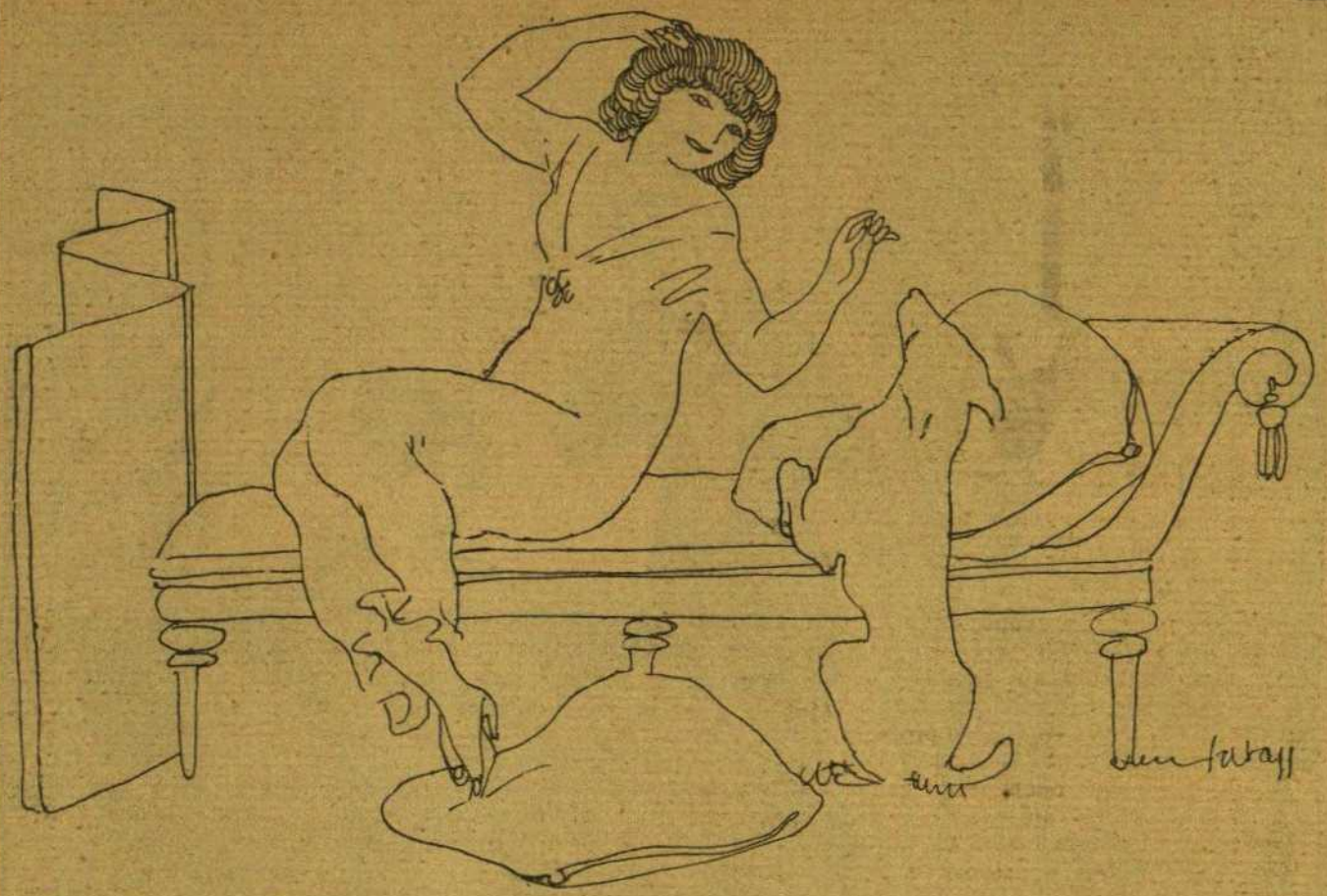

La infame declaració

L'insigne pintor y dibuixant senyor Pius, justament indignat per la mala interpretació que s'ha donat a quiscun dels seus grabats, titllantlos d'inmorals, ha volgut presentar tal com es la seva ànima, oferint al respectable públic l'abominable declaració d'un fadrí a una senyora casada quins tendres fills juguen tranquilament sense temensa a la deshonra.

Naturalment que la dama en contes de casada podría ser viuda y aleshores rès; això no pot veures de moment. Ni això, ni la bona o mala intenció d'un escrit o d'un dibuix per inmoral que a un fiscal li sembli.

El gos. — Enllestim, vaja! Sino me'n vaig amb la cuinera que desseguida m'ho dona tot»

Agencia literaria

A Vilafranca del Panadés, ves qui ho havía de dir, s'ha fundat una Agencia literaria, establerta a la Rambla de Sant Francesc, 20, d'aquella agrícola població, y per bona composta amb una sucursal a Barcelona, situada al carrer de Provenza, 252, baixos.

Aquesta Agencia, com diu molt bé el prospecte qu'hem rebut, té per únic y exclusíu objecte facilitar l'expressió, la forma literaria, de les idees d'aquells que per sos trevalls o impericia no les poden manifestar amb art o casticitat de llenguatje.

«Con este fin —segueix dient el prospecte— esta Agencia se ofrece á dar brillantez en la forma, á los asuntos que sus clientes la indiquen, dándoles ó cediéndoles al mismo tiempo la propiedad literaria de los escritos ó trabajos, que en gran reserva elabora y á precios módicos, como en la siguiente tarifa puede verse:

El asunto ó argumento es en todos los escritos á gusto y libre elección del cliente:

TRABAJOS EN VERSO

Sonetos verso endecasílabo.	1'50
Soneto, verso alejandrino.	2'00
Diez quintillas.	3'50
Tres »	0'75
Doce redondillas.	3'25
Cuatro »	1'25
Epitafios	1'00
Cinco décimas.	3'25
Estancias y silvas para juegos florales. .	50'00

Endecasílabo libre, romance real, idem octosílabo, etc., para concursos, á precios convencionales.»

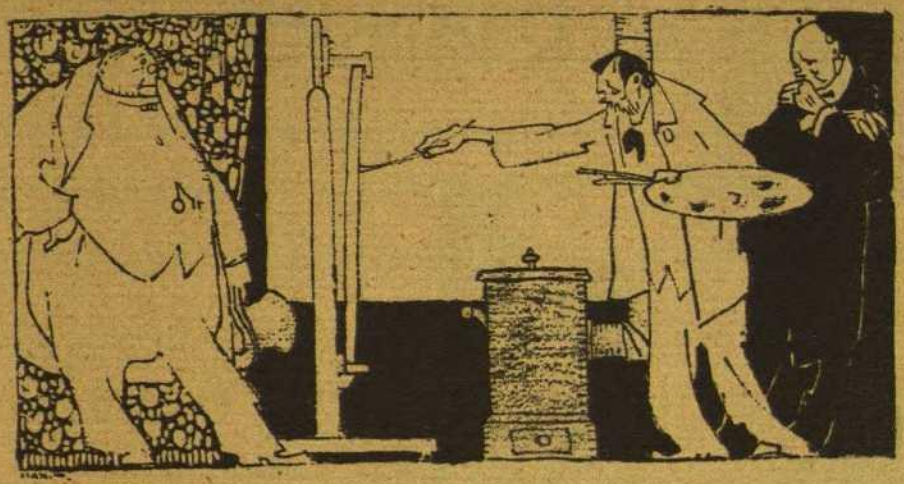
Com se veu per la mostra, la secció poètica de la Casa trevalla a preu enrahonats, ja que sis rals un sonet endecasílab y dues pessetes un sonet alexandrí, no son preus fora de mida, ni un epitafi a pesseta es cosa de l'altre món. Passem als trevalls en prosa.

«TRABAJOS EN PROSA

Cartas lacónicas y expresivas.	1'00
Cartas amorosas.	2'00
Epitafios en prosa.	0'75
Brindis.	0'75
Cuentos.	12'00
Novelas (que no excedan de 150 cuartillas).	100'00

Prosa rimada, discursos políticos, históricos, etc., á precios convencionales.»

Tampoc trovem exagerats els brindis a tres rals y hi trovaríem les cartes laconiques a pesseta, si la Casa no's comprometés a ferles com diu el prospecte, lacòniques, però expresives.

L'amic, en veu baixa: — No sé com tens valor per pintarlo.
El pintor: — No'm ficso més que amb la cadena.

L'Agencia que'ns ocupa, no contenta amb explanar y esperllongar les aventatges que ofereix, se llensa a fer una crida, que decidirá als més reacis.

«Jóvenes enamorados —els diu— qué mejor que unos versos ó una novela, cuyo protagonista sea el ser querido, podéis ofrecer á quien os roba el alma?

Todos sabéis el buen efecto que causan ciertas cartas en cuestiones amorosas y lo mucho que con ellas se logra. ¡Cuántas veces creemos alejado el amor y una simple misiva apasionada lo retorna á nuestro regazo!

Acudid pues, a la *Agencia literaria* de Vilafranca del Panadés, vosotros á quienes por causas ajenas á nuestra voluntad, la péñola se os muestra torpe.

Garantizamos la pureza y clasicismo en el léxico, así como la armonía y rima.

Provadlo y os convenceréis.

Escribid al Sr. Director de la Agencia literaria.

Nota: el pago de los trabajos se hará al recibir el cliente el aviso de que están terminados.

Otra: Suplicamos si es posible, al iniciarnos en el asunto, se nos indiquen los más culminantes sucesos con detalles y los nombres de pila de los personajes, que deben ser el alma del asunto.»

Felicitem a la rica y próspera capital del Panadés, per la possessió d'una Agencia com la *prospectada*. Una Agencia d'aquesta naturalesa, plantada al bell mitg de tantes agencies de vi d'aquell hermós plà, es un bon síntoma, y si per ell hem de judicar, la cosa pinta bé: aviat Vilafranca serà digne de tenir banda Municipal. Y vindrà bé, ara que a Barcelona ha cundit l'idea de suprimirla, per convertirla en una opulenta orquestra. Ja era hora; hem de reconeixer, amb l'opinió regnant a la capital de Catalunya, que Barcelona ja es massa gran per tenir Banda Municipal. Totes les coses volen mida. Veiam, doncs si Vilafranca, que ja té *Agencia*, tindrà sens tardansa Banda Municipal, per precedir els enterros dels homes de prosopopeia, els gegants, el Drac, y el ball dels diables.

Visca'l vi de taula y l'agencia literaria!

De les aproximacions

TOTS els barcelonins sabem per una serie d'articles que publica temps enrera el Sr. Rucquenobado l'esgarrifós abús que de la santa aproximació se ve fent a Barcelona en aquets antres d'immoralitat al alcans de totes les families, que tenen per mal nom cinematògrafs. Realment hem pogut observar que'l Sr. Rucquenobado té tota la raó y que ell mateix estudia molt a lo víu aquesta lepra social.

Tant a lo víu, que distret en els seus lloables experiments, no s'ha adonat de que l'esmentat deport, trovant estrets els límits de les sales ont s'hi projecten películes, ha extés les seves ales per altres indrets de la ciutat, fixantse amb preferencia en els carruatges de *La Tatersal* y *La Catalana*, ont s'ajunten en admirable consorci l'economía, l'atapaiment y el trontoll.

Jo he sentit dir a més d'un jove:

—Qualsevol se gasti un ral per una sessióquedura una hora, pódent fer amb el mateix ral cinc trajectes qu'en duren més de dugues y amb la ventatja de que's cambia continuament el personal.

Fixeuvos, estimats germans meus, amb que'ls carruatges de *La Tatersal* y *La Catalana* sempre van abarrotats. Modistes, planxadores, cusidores, gallinaires; estudiants, dependents, honrats obrers; solteres, casades, viudes; solters, casats, viudos; primes y grasses; soldats y paisans; dònes que accepten conversa; homes qu'en busquen. Y sempre una muralla de carn, y el seient estret, y el trontoll que fa xisclar a les dònes y dona lloc a fer més íntims els llassos de fraternitat.

Fer un viatge amb qualsevol dels esmentats carruatges, es com anarse a inspirar per escriure una sarsuela de costums o un estudi d'ètica social com els del Sr. Rucquenobado. Perque no solament teniu ocasió d'apreciar en vosaltres mateixos els efectes de l'aproximació forsosa y les arts de que's valen per terla més intensiva aquells que son golafres per naturalesa y mai en tenen prou de les coses, sinó que us proporcionen una inestroncable font de reflexió y estudi y propaganda les converses dels passatgers y les passatgeres, els comentaris sobre'l moviment contínuo, les rialles grasses y les rialles primes, la cara dels que no saben dissimular quan el peu trevalla y la barra dels que trevallan sense immutarse.

Tots aquets interessantíssims detalls els oferim al Sr. Rucquenobado, esperant que dintre pocs díes el veurem recorre amunt y avall les Rambles y les Rondes, amb passatge de cinc céntims, prenent datos per un parell de dotzenes d articles de cinc columnes, amb un titul llarg y vinticinc subtituls.

Imp. J. Horta. Barcelona.

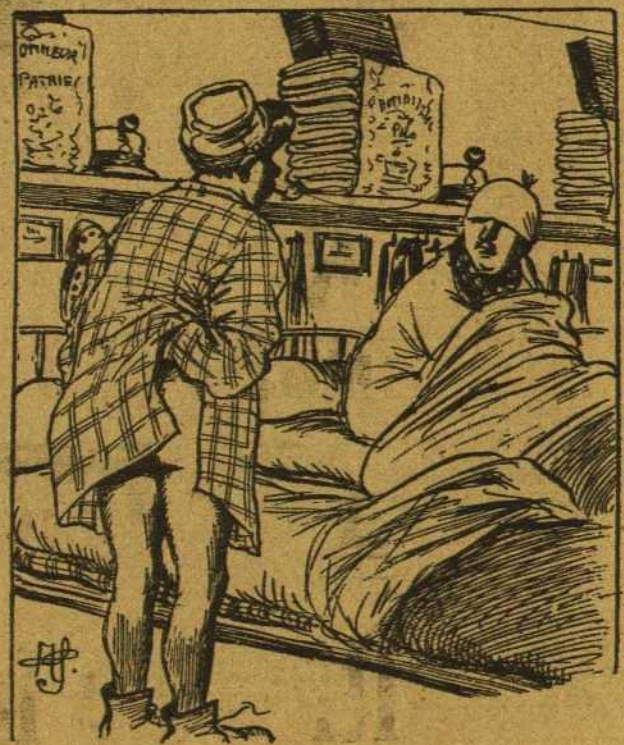
L'HUMOR EXTRANGER

—Y aral Un home que'm saluda avans de les deu del vespre.

—Amb aquets vestits, naturalment que quedaven elegants els del XVII y XVIII.

—No ho sabs? Ara ens posaràn *sommier*.
—Just, perque'ns fassi més mandra aixecarnos.

MOBLES DE A. DIRAT

EXPOSICIÓ PERMANENT

Dormitoris, Salons, Menjadors, Despatxos, &, &

Especialitat en els d'estil anglés

Mendizábal, 28 y 30 y Sant Pau, 50, 52, 54

Máquines pera cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendren. Hi ha per vendre 1 de guants Singer, 1 Cornell, 1 cilíndrica, varies de fer mitges de tots els números. Se compren máquines de calats, seda y cotó.

J. VIVES, Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ

DE MÁQUINES Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria pera les Arts Gráfiques

FRANCISCO MARINÉ

Córcega, 356.-GRACIA

A PLASSOS

MOBLES, SILLERÍES, LAMPARES, ETC.

Sant Pau, núm. 54

ESTOMAGO-INTESTINOS

GASTROL

MIRET

Remedio Segurisimo

PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

Malaltíes de la dòna

Dr. Farré Pijoan

BALMES, 13, 1.er

de 4 a 5

ESCARMENTADA

—No m'hi asseure mes al costat de'n Paco, pessiga tant fort com el chauffeur.